

บทที่ 1

บทนำ

ถั่วเขียวผิวมัน (Mungbean: *Vigna radiata* (L.) Wilzcek) เป็นพืชตระกูลถั่วที่สำคัญของประเทศไทยสามารถใช้ประโยชน์มากมายเพื่อการบริโภคทั้งในรูปการเพาะถั่วงอกและใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิต แบ่งถั่วเขียว ทำรุนเด่น ทำขันมหาวน การผลิตโปรดีนเกย์ตรแทนเนื้อสัตว์ การเพาะถั่วงอกแซ่น้ำเกลือบรรจุกระป๋อง ฯลฯ การผลิตถั่วเขียวผิวมันนั้นในปัจจุบันยังพบว่าผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ดี คือประมาณ 109 กก./ต่อไร่ (ศูนย์วิจัยพืชไร่ชัยนาท, 2543) ทำให้ผลผลิตยังไม่เทียบพอต่อความต้องใช้ภายในประเทศไทยแต่ที่ทำให้ผลผลิตของถั่วเขียวผิวมันในประเทศไทยต่ำอยู่ก็เพราะสาเหตุหลายประการการขาดแคลนน้ำในช่วงฤดูกาลเพาะปลูกก็นับว่าเป็นสาเหตุสำคัญอันหนึ่งที่ทำให้ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ของถั่วเขียวผิวมันยังต่ำอยู่โดยเฉพาะในฤดูปลูกปลายฝนและฤดูแล้ง(สมชาย, 2535) ใน การปลูกถั่วเขียวผิวมันนั้นถ้าขาดน้ำจะส่งผลกระทบต่อขั้นตอนการทำทางศรีร่วมไทยและชีวเคมีที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเจริญเติบโตพัฒนาการ และการให้ผลผลิต (ทรงเจว์ และคณะ, 2531 ;Hsiao, 1973;Begg and Turner, 1976) นอกจากนี้ยังส่งผลให้ปฏิกริยาในการสังเคราะห์แสง และการหายใจมีอัตราต่ำลงไปทำให้พืชเกิดอาการเหลือง เขลัดหยุดการขยายตัว และมีผลกระทบต่อขั้นตอนการเมต้าโบลิซึมต่างๆ อีกมากมาย (จักรี, 2539) การแสวงหาแหล่งน้ำ สำหรับการเพาะปลูก ปัจจุบันนับว่ามีความจำเป็นอย่างมาก น้ำทึ่งจากระบบน้ำบดน้ำเสียชุมชนของเทศบาลนครเชียงใหม่ นับว่าเป็นแหล่งน้ำที่สำคัญอีกแหล่งหนึ่ง ที่อาจจะสามารถนำมาใช้ในการเพาะปลูกพืชได้ เพราะมีปริมาณที่มากพอสมควร เช่น ของโรงบำบัดน้ำเสียชุมชนของเทศบาลนครเชียงใหม่ มีปริมาณน้ำเสีย 25,000 ลบ.ม. ต่อวันและเมื่อผ่านการบำบัดแล้วก็จะถูกระยะลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะ เช่น แม่น้ำลำคลอง น้ำในปริมาณดังกล่าวสามารถนำไปใช้ในการปลูกพืชได้มากน้อย เช่น สามารถปลูกข้าวได้ถึง 3,700 ไร่/ปี (เสนีย์, 2543) หรือถ้านำไปใช้ในการปลูกพืชอื่นๆ ที่ใช้น้ำมากกว่า เช่น ถั่วเขียวผิวมัน ก็จะสามารถนำไปใช้ในการเพาะปลูกในพื้นที่ที่มากกว่าของข้าวอีกหลักเท่า การนำน้ำทึ่งจากระบบน้ำบดน้ำเสียมาใช้ในการเพาะปลูกพืชในต่างประเทศทำกันนานา民族 สำหรับประเทศไทยนั้นเพื่อทำกันจริงจังไม่นานมานี้ คือ เสนีย์และคณะ (2544) ได้ทำการศึกษาในแปลงทดลองระดับห้องปฏิบัติการและในระบบเกษตรกรรมจริง พบว่า ผลผลิตการปลูกข้าวหอมสุพร摊 ในแปลงทดลองโดยใช้น้ำเสียทั้ง 5 ชนิด โดยข้าวที่ใช้น้ำ RW ให้ผลผลิตเฉลี่ยต่อกองสูงที่สุด เฉลี่ยเป็น 29.0 กรัม/กอ ส่วนผลผลิตในแปลงเกษตรกรรมจริง พบว่าข้าวหอมสุพร摊 ที่ปลูกโดยใช้น้ำ Aerated Lagoon (AL) และ Ground water (Gwsw) ให้ผลผลิตโดยเฉลี่ย 769.6 และ 847.2 กิโลกรัม/

ไว้ สำหรับถัวเฉียวผิวมันนั้นยังไม่ได้ทำกันการนำน้ำเสียมาใช้เพื่อการเกษตรนี้จะต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของผู้ที่ใช้และผู้ที่บริโภคผลผลิตดังกล่าวด้วยเนื่องจากในน้ำเสียจากแหล่งต่าง ๆ อาจจะมีการปนเปื้อนของโลหะหนัก เช่น ตะกั่ว ปรอท ทองแดง แคลเซียมฯลฯ ซึ่งจะสามารถเข้าสู่ร่างกายได้อีกทั้งยังมีผลต่อก้างในผลผลิต ดังนั้นการศึกษาผลของน้ำเสียจากแหล่งชุมชนที่มีต่อการเจริญเติบโตและการให้ผลผลิตของถัวเฉียวพันธุ์กำแพงแสน 2 และพันธุ์ชัยนาท 72 ครั้งนี้มุ่งเน้นที่จะนำน้ำเสียจากแหล่งชุมชนมาใช้เพื่อการเพาะปลูกและเพิ่มผลผลิตถัวเฉียว ได้อย่างปลอดภัย